

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164385008/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

sin ejermand ud. Den trøst har du: du er blevet bagklog og bagtaknænlig, du har to solide ting at tære på.

Den syge vilde i sin vrede gøre en bevægelse, men han havde at ligge stille; han sae med rystende mund: Du er en dårlig trøster; du kan gå din vej.

Henrik gik. Han mødte sin bekendt handelsmanden, der var flyttet fra egnen og nu var kommet tilbage som en ruineret mand.

Hvad lo du af? spurte han, — den dag jeg sidst talte med dig.

Henrik svarede: Det var ikke dig jeg lo af, men en tanke, der faldt mig ind; jeg kunde ha advaret dig og sagt: Tror du ikke, det går galt? Du vilde ikke ha taget mod min advarsel, og nu bag efter kunde jeg ha mødt frem med nik og selvhævdelse for at sige, som enhver anden vilde ha sagt: Dær kan du se; hvad sae jeg? Hvem fik så ret og hvad man sådan plejer at sige. Men jeg bryder mig ikke om at ta et stik hjem; jeg spillede slet ikke ud, men mældte pas og lod dig ta den bet, der ventede på dig. Er det nu ikke komisk, at folk kan være så forskellige? Den ene er for ivret efter at komme galt afsted, han er et helt mirakkel af tåbelighed; den anden er så besindig, at han ikke gider lukke sin mund op for at få ret over sin nabo, hvilket dog er noget af det, folk sætter højest næst efter at få deres vilje. Men vi er ikke dermed ved enden af det komiske. Hvem af os to har folk på sin side? Det har du. Dig griner de af, dig snakker de om, dig holder de af, og når der er gået en tid, vil de beundre dig, for du var en rask mand. Sådan er menneskene; de bedømmer deres medmennesker med hjærtet; forstanden bruger de væsenlig kun, når de skal snyde eller hævne sig.